

HARASZTI MIKLÓS (1945.)

BARÁTOM LAKÁSA

Egészen romos a lakás,
szétbombázta a béke.
Itt sem a rend vágya kevés.
Túl nagy az ára.

Ki úgy erős, hogy lankad,
ha felejtí gyöngeségét,
az nem ott plántálgat rendet,
ahol kihordja álmát.

Mégsem hiszem, hogy gyenge,
megtanult egyedül enni.
Mámora csak a hangja,
ha szólhat. Minek is inna?

Lepedékes a tejesüveg,
száraz a vodkás.
Az asztalon hegyes szavak,
sok csukott zsebkés.

Mindenképp tűrhetetlen,
hogy éppen ő szorult ide —
meg is bosszulja majdan
Geyer Flórián hada.

S épp ezért tűrhető. A tört kilincs,
a penész, bármily parány,
a kirágott zörgő narancs:
maga a jó remény.

Sejt a testet, e rom megőrzi
azt, mibe belerendült,
ahogy a gyommal teli váza
őrzi a messzi dzsungelt.

Így. S őt addig emészti öröm,
tűzeli bánat,
amíg a falon a korom
felizzik, mint az ének.

Budapest

JUNG KÁROLY (1944.)

ESŐ A TÉREN

Ilyen csak a végtelen lehet.
De tán az sem,
mert az szavakkal körül nem írható.
De parázsló csendje,
mely illatos festedhez hasonló,
öröklét talán,
vagy annak egy döbbszent pillanata.

Mert minden mérhető idő
darabja csak, percnyi mozdulása
egy csillag hullámverésének,
mely elhúz az ember felett;
lehet, egyszeri véletlen,
amit az órák nem jeleznek.

De ott a téren, a katedrális mögött,
ahol a formák síkjai
lassan átrendeződnek
nyugtató emberi rendbe,
a lámpák gyújtását figyelem
— parányi pontok az utcák ormain —,
és rád gondolok. Kint esik.

Tudom, késő innen elmennem.
Egyszer úgys megmértem.
S bár a vér féktelen vashordái
dübörögnek fülemben, dolgozom,
és ez ad súlyt tetteimnek.

Újvidék

KENÉZ FERENC (1944.)

KÍVÁNSÁG

Ha megkédeznék tőlem
mi az a legnagyobb vágyam,
amiért odaadnék
kettő, négy vagy esetleg hat évet is
az életemből,

azt hiszem,
nem tudnék válaszolni reá;
mert az én örökre teljesített
és teljesíthetetlen vágyam:
maga az élni akarás.

Tudom, halálomon
nem léphetek át,

mint nappali szobám verőfényes küszöbén
naponta annyiszor.
De nem is kívánom az örökkévalóságot.

Azt akarom csak,
hogy amíg élek
benné éljek az emberekben,
nem baj, ha nem is a köztudatban,
ha csak úgy is mint
ki nem mondott szó
szélhozta mosoly
vagy mint az ősi remény